

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.189 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 september 2008 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. WALLEYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Zij huwde op 24 september 2007 een Belgisch onderdaan.

Op 22 oktober 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag tot toekenning van een visum gezinshereniging in.

De Procureur des Konings geeft een negatief advies na een onderzoek naar het bestaan van een schijnhuwelijk.

Op 15 september 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister de beslissing tot weigering van afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*"Le 17/09/2008, a la requête du Ministre de l'Intérieur
le Consulat Général de Belgique à Casablanca a notifié à A.R. (...)
né(e) a RABAT, le/en 28/02/1986, de nationalité marocaine
Le refus de sa demande de visa de regroupement familial sur base de l'article 40 de la loi du
15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers,
introduite le 22/10/2007*

MOTIFS DE LA DECISION

Quote

Service Public Fédéral de l'Intérieur - Office des Étrangers

Web : <<http://www.ibz.fgov.be>>

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken - Dienst Vreemdelingenzaken

PSN: 6156844

Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Overwegende dat mevr. R.A. (...), geboren op 28/2/1986 en van Marokkaanse nationaliteit op 22/10/2007 een visumaanvraag indiende bij de Belgische ambassade te Casablanca in functie van dhr. V.D.A. (...), geboren op 7/3/1968 en van Belgische nationaliteit; Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht. Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft. Overwegende dat artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Overwegende dat de echtgenoot van de verzoekster in dit geval een Belgische onderdaan is en dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd; Overwegende dat de verklaringen omtrent het tijdstip van kennismaking verschillen; in het visumdossier stellen betrokkenen elkaar te kennen sedert september 2006, terwijl dhr. V.D. (...) in een schrijven dd. 19/7/2007 (gericht aan het Koninklijk Paleis en naar ons doorgestuurd) verklaart elkaar reeds 3 jaar te kennen; Overwegende dat dhr. V.D. (...) 18 jaar ouder is als visumaanvraagster; Overwegende dat dhr. V.D. (...) de hand van mevrouw gevraagd heeft via het Internet; Overwegende dat mevr. niet werkt en mijnheer haar financieel ondersteunt hoewel hij verklaart in een uitzichtloze financiële situatie te zitten; Overwegende dat mijnheer reeds 1000 euro betaald heeft om met mevr. te mogen huwen en hij nog 3000 euro dient te betalen; Overwegende dat mijnheer reeds de dag na de huwelijksvoltrekking teruggekeerd is naar België; Overwegende dat er geen huwelijksfeest plaatsvond wat indruist tegen de Marokkaanse traditie; Overwegende dat de Procureur des Konings te Brussel in zijn schrijven van september 2008 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk; Overwegende dat dit huwelijk niet de bedoeling zou hebben de wettelijke verplichtingen van samenwoning, hulp en bijstand na te leven en het huwelijksinstituut waarschijnlijk misbruikt werd om verblijfsrechtelijke voordelen te bekomen; Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen R.A. (...) en V.D.A. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging. Bijgevolg wordt het visum geweigerd. Voor de Minister: D.J.E. (...) Attaché."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, van "artikel 41.1" van de van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing deels werd opgesteld in de Franse taal met een Nederlandse motivering terwijl ook de motivering in de Franse taal had moeten opgesteld zijn. De verzoekende partij heeft de Franse taal gehanteerd in haar betrekkingen met de overheid

zodat de bestreden beslissing in de Franse taal moest genomen worden, minstens een vertaling had moeten bevatten. Met verwijzing naar het arrest 175.201 van 1 oktober 2007 van de Raad van State is “artikel 41.1” niet nageleefd, wat leidt tot de nietigheid van de bestreden beslissing, mede gelet op het karakter van openbare orde dat deze bepaling heeft. Voorts dient, zelfs in de gevallen waar de overheid de keuze heeft over de te hanteren taal, de bestreden beslissing in haar geheel opgesteld worden in dezelfde taal. Voor de particulier die slechts één taal begrijpt, wordt de beslissing onverstaaanbaar. De particulier dient alsdan beroep te doen op verschillende tolken wat een disproportionele last teweegbrengt. Voorts merkt de verzoekende partij op dat ook de leden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die zich dienen uit te spreken over het beroep niet tweetalig moeten zijn zodat een beslissing die deels in het Frans en deels in het Nederlands werd genomen niet begrijpbaar is voor de leden van de Kamer van de Raad. Een beslissing die in strijd met de taalwetgeving werd genomen, dient als niet bestaande te worden beschouwd zodat zij evenmin gemotiveerd is. In elk geval gaat de bestreden beslissing in tegen het beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

*“Moyen unique,
pris de la violation des articles 1 et 2 de la loi du 29.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'article 41.1 de la loi du 18.7.1966 sur l'emploi des langues en matière administrative, de l'article 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'entrée sur le territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et du principe de bonne administration
En ce que la décision est rédigée partiellement en langue française, mais avec une motivation entièrement rédigée en langue néerlandaise,
Alors qu'une décision administrative forme un ensemble, que pour être comprise et pertinente, une motivation doit être rédigée dans la langue de la décision, et que la requérante ayant utilisé le français dans ses rapports avec l'administration, la décision devait être prise en langue française ou à tout le moins avec une traduction dans cette langue.
L'article 41.1 de la loi sur l'emploi des langues impose que les services centraux utilisent dans leur rapport avec les particuliers celle des trois langues dont les intéressés se sont servis. La demande a été introduite en français et cette disposition n'a donc pas été respectée, ce qui est une cause de nullité (Conseil d'Etat, arrêt numéro 175.201 du 1er octobre 2007).
Si dans certaines conditions une décision peut être rédigée dans une langue choisie par l'administration, cela n'implique pas que celle-ci peut utiliser plusieurs langues dans le même acte administratif.
Pour le particulier qui ne comprend qu'une de ces langues, cela rend la décision incompréhensible. Le particulier qui ne comprend aucune langue nationale doit aussi faire appel à deux ou trois traducteurs différents, ce qui impose une charge disproportionnée au public.
La législation linguistique étant d'ordre public, le non-respect entraîne la nullité (Conseil du Contentieux des Etrangers, arrêt numéro 9.576 du 7 avril 2008).
Par ailleurs, une décision administrative doit aussi pouvoir être comprise par les autorités qui doivent en connaître dans le cadre d'un recours.
Les Juges du Conseil du Contentieux des Etrangers ne doivent pas être légalement bilingues, de telle sorte qu'une décision française/néerlandaise, dont le recours est soumis à une chambre unilingue française, ne peut pas être comprise par la chambre.
Une motivation qui est contraire à la législation linguistique doit être considérée comme non existante, de telle sorte que la décision n'est pas motivée.
En tout état de cause, ce genre de "bricolage linguistique" serait contraire au principe d'une bonne administration.”*

2.2. In de repliekmemoirie benadrukt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet zomaar een Nederlandse beslissing is met een Franstalige betekening nu in het Frans de verzoekende partij in kennis wordt gebracht van de weigering van haar visumaanvraag met de bewoording: “Le refus de sa demande de visa de regroupement familial sur base de l' article 40 de la loi du 15.12.1980 sur l' accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, introduite le 22/12/2007.” Zij meent dat in principe de procedure ook voor de Raad in het Frans dient gevoerd te worden. Voorst wijst zij erop dat de visumaanvraag in het Frans werd ingediend en alle voorgelegde stukken in het Frans zijn opgesteld of vertaald. De

aanvraag werd gedaan door een particulier die de Franse taal heeft gekozen. De rechtspraak die erop duidt dat de notie "particulieren" in het buitenland slechts van toepassing is op Belgen in het buitenland en niet op vreemdelingen kan niet gevolgd worden. Artikel 47 van voormelde wet is niet van toepassing. Essentieel is de vaststelling dat de bestreden beslissing niet werd genomen door de ambassade maar door een centrale overheid, de Dienst Vreemdelingenzaken. De argumenten van de verwerende partij betreffende het taalevenwicht tussen de gemeenschappen doen niet ter zake. De kennisgeving bevat niet alle noodzakelijke en verplichte vermeldingen nu geen motivering wordt vermeld behoudens deze in een niet wettelijk te gebruiken taal.

Verzoekster adstrueert haar repliek als volgt:

"Taal van de procedure

Verzoekster stelt vooreerst dat de beslissing zoals die haar werd meegedeeld niet zomaar een nederlandstalige beslissing is die met een franstalige betekeningsakte werd ter kennis gebracht doch een beslissing die gedeeltelijk in het Frans en gedeeltelijk in het Nederlands werd opgesteld. De betekeningsakte stelt verzoekster immers in kennis van het feit dat haar visumaanvraag werd geweigerd "le refus de la demande de visa de regroupement familial sur base de l'article 40 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers introduite le 22.10.2007". Er volgt alleen een citaat dat slechts de motieven van de beslissing ("motifs de la décision") overneemt uitsluitend in het Nederlands.

Ten gronde

Waar het hier in essentie een franstalige beslissing betrof, zou in principe de procedure ook in het Frans moeten worden behandeld, hetgeen door verzoekster in hoofdorde wordt gesteld.

Ondergeschikt, indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de beslissing als zodanig wel degelijk als een in het Nederlands opgestelde beslissing dient te worden beschouwd, stelt zich desalniettemin het probleem van de toepassing van de taalwetgeving bij de beslissing zelf.

De visumaanvraag werd ingediend in het Frans, en ook alle voorgelegde stukken waren in het Frans opgesteld of vertaald. Er kan dan ook slechts worden vastgesteld dat het hier gaat om een aanvraag door een particulier ingediend werd die de keuze van het Frans, één der landstalen, heeft gedaan. De rechtspraak in bepaalde vroegere arresten van Uw Raad als zou de notie "particulieren" in het buitenland slechts van toepassing zijn op Belgen en vreemdelingen die zich in België bevinden en op de Belgen in het buitenland, maar niet op vreemdelingen in het buitenland, wordt betwist en maakt overigens het voorwerp uit van een procedure in administratieve cassatie voor de Raad van State (tegen het arrest RvV 15.152 van 21.1.2008). Dit onderscheid wordt inderdaad niet gemaakt door de Raad van State (zie o.m. arrest 175.201 van 1.10.2007) en heeft evenmin een wettelijke basis.

Essentieel is echter dat het niet gaat om een beslissing genomen door de ambassade (zoals het geval zou zijn bijvoorbeeld bij een weigering een document te legaliseren) doch om een beslissing genomen door een centrale overheid, met name Dienst Vreemdelingenzaken.

Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State is de Dienst Vreemdelingenzaken een centrale dienst in de zin van artikel 41, § 1 van de taalwet en bijgevolg de regels op het taalgebruik te volgen in dit artikel bepaald. Dit is des te meer het geval nu voor de centrale diensten in het buitenland gelegen, in de eerste plaats de diplomatieke en consulaire vertegenwoordiging van België, een afzonderlijk artikel is voorzien in de bestuursstaalwet namelijk artikel 47. Het gaat dan om beslissingen die die door de ambassade of het consulaat worden genomen en die, wat de particulieren aangaat, alleen van toepassing zijn op Belgen. Een visumaanvraag wordt ingediend bij een diplomatieke post, doch wordt in feite gericht aan Dienst Vreemdelingenzaken die ook de beslissing neemt, zodat de diplomatieke post slechts als gemachtigde van de minister optreedt, zoals dit het geval is voor een gemeentebestuur in het binnenland.

Niet artikel 47, doch artikel 41 is in deze zaak evenwel van toepassing omdat de beslissing genomen, werd door Dienst Vreemdelingenzaken en niet door het Belgisch Consulaat (dat in casu wel de taalkeuze van verzoekster heeft geëerbiedigd door de betekening van het beschikkend gedeelte van de beslissing wel in het Frans te doen). Indien de beslissing was uitgegaan van de diplomatieke post, dan had als tegenpartij niet de Minister van Migratie- en Azielbeleid doch de minister van buitenlandse zaken moeten optreden.

De argumenten aangehaald door verweerder in verband met het evenwicht tussen de taalgemeenschappen zijn niet terzake doende en missen bovendien een feitelijke grond. Inderdaad is een visumaanvraag meer dan het invullen van een in een formulier voorziene ruimtes met vermelding van materiële gegevens zonder specifieke argumentatie. Een

visumaanvraag kan wel degelijk met een motivering gepaard gaan. In casu gaat het om een visum met het oog op een permanent verblijf en dus in feite om een verblijfsaanvraag. De kennisgeving van de bestreden beslissing bevat niet alle noodzakelijke en verplichte vermeldingen, vermits de motivering van de beslissing niet wordt vermeld, tenzij in een taal die niet de taal is die wettelijk had moeten worden gebruikt.”

2.3. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud het genoemde inzicht verschaft om de in de wet bedoelde nuttigheidsafweging te maken nu zowel de juridische als de feitelijke grondslag wordt vermeld. Het normdoel van de als geschonden aangeduide bepalingen is bereikt. Wat de aangevoerde schending van artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken betreft, werd de visumaanvraag ingediend bij een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging die per definitie zowel het Nederlands als het Frans hanteert. Voorts merkt de verwerende partij op: *“Bovendien kan hier geenszins sprake zijn van een obligate toepasbaarheid van de taalwet zoals die op federaal vlak het evenwicht tussen de taalgemeenschappen waarborgt, nu een visumaanvraag geen specifieke argumentatie impliceert en beperkt is tot het invullen van de in een formulier voorziene ruimtes met vermelding van materiële gegevens omtrent identiteit en reisgegevens. Daarenboven is verzoekster per definitie geen ingezetene, en heeft zij geen belang bij het bewaren van een taalpariteit die behoort tot de specifieke Belgische staatsproblematiek. Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden aangenomen dat de in casu bestreden beslissing met inachtnaam van de taalwetgeving in het Nederlands werd genomen (zie ook: R.v.V. nr. 3225 dd. 26.10.2007). Uiterst ondergeschikt laat de verwerende partij betreffende de kennisgeving van de bestreden beslissing nog gelden dat de brief van de Belgische Ambassade alle noodzakelijke en verplichte vermeldingen bevat, zodat verzoekster geen belang kan hebben bij haar beschouwingen. Bovendien betreft de kritiek van verzoekster slechts de kennisgeving van de bestreden beslissing, terwijl de eventuele onregelmatige kennisgeving - quod non in casu - van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uitmaakt (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596). Het blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). Verzoeksters beschouwingen kunnen dan ook niet worden weerhouden.”*

2.4. Waar de verzoekende partij opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regeling op dezelfde wijze dient te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door

het bestuur werd genomen hoofdzakelijk in het Nederlands, althans volgens het beslissingsformulier, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, die een centrale dienst is waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt en waarop andere artikelen van de Taalwet bestuurszaken van toepassing zijn.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘particulieren’ bedoeld wordt.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen “burger” en “inwoner”, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”. Tevens dient erop gewezen te worden dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Hieruit volgt dat de wetgever met het begrip ‘particulieren’ de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoelt (Gedr. St., Kamer, 331 (1991-62), nr. 1, blz.7).

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt, wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden dat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder ‘particulieren’ in de zin van artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dienen te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, *L’emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

*“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend;
Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (...)
Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt (...).”*

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtal (…).”

Vermits de zaak van de verzoekende partij niet in een specifiek taalgebied, noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtal), vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip ‘particulieren’ (RvV 4 mei 2009, nr. 26.893 en RvV 4 mei 2009, nr. 26.894).

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van de verzoekende partij blijkens het administratief dossier opgedragen was aan ambtenaar D.J.E. (...) en dat zij ook finaal de in het Nederlands opgestelde beslissing ondertekent en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, diende de bestreden beslissing in het Nederlands te worden genomen. In casu werd de motivering in feite in het Nederlands opgesteld en de motivering in rechte in het Frans. De bestreden beslissing meldt immers: *“Le refus de sa demande de visa de regroupement familial sur base de l’article 40 de la loi du 15.12.1980 sur l’ accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers, introduite le 22/12/2007.”* Deze tekst bevat niet louter de kennisgeving. Doordat de motieven van de bestreden beslissing deels in het Nederlands en deels in het Frans werden gesteld, werpt de verzoekende partij terecht op dat de taalwetgeving die de openbare orde raakt, niet gerespecteerd werd, meer bepaald werd artikel 39, juncto artikel 17 §1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken geschonden.

Waar de verzoekende partij ook nog opwerpt dat de kennisgeving in het Frans gebeurde, terwijl een deel van de motieven in het Nederlands werd opgesteld, wijst de Raad erop dat zo de kennisgeving al dan niet in de verkeerde taal gebeurde, een fout in de kennisgeving niet kan leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Het middel is in die mate gegrond.

2.6. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Omdat een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 september 2008 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.